

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο Ζ. κι εγώ βρεθήκαμε για φαγητό στην παραλία της Κοπα-καμπάνα, στο Ρίο ντε Ζανέιρο. Με όλη τη χαρά και τον ενθουσιασμό που μπορεί να έχει ένας συγγραφέας του οποίου το δεύτερο βιβλίο μόλις κυκλοφόρησε, του έδωσα ένα αντίτυπο του *Αλχημιστή*.

Του είπα ότι ήταν αφιερωμένο σε εκείνον, για να τον ευχαριστήσω με τον τρόπο μου για όλα όσα είχα μάθει τα έξι χρόνια που γνωριζόμασταν.

Δύο μέρες αργότερα, τον πήγα στο αεροδρόμιο. Είχε διαβάσει ένα μέρος του βιβλίου και μου επέστησε την προσοχή σε μία φράση: «Ό,τι συμβεί μία φορά μπορεί να μην ξανασυμβεί. Αλλά ό,τι συμβεί δύο φορές θα τριτώσει οπωσδήποτε».

Τον ρώτησα τι εννοούσε. Μου είπε ότι μου είχαν ήδη δοθεί δύο ευκαιρίες στο παρελθόν να ζήσω το όνειρό μου, κι εγώ τις είχα καταστρέψει.

Μου απήγγειλε κάποιο απόσπασμα ενός ποιήματος του Όσκαρ Ουάιλντ:

*Καθένας μας σκοτώνει την αγάπη του
και όλοι ας τ' ακούσουνε αυτό.
Ο κόλακας σκοτώνει μ' ένα βλέμμα του
κι άλλος με το λόγο τον καλό.
Ο άναντρος σκοτώνει μ' ένα ψίλλημα,
ο άντρας με λεπίδι φονικό.**

Τον ρώτησα ξανά τι εννοούσε. Μου είπε να κάνω τις «Πνευματικές Ασκήσεις» του Αγίου Ιγνατίου Λογιόλα σε ένα απομονωμένο μέρος, καθώς η επιτυχία γεμίζει τους ανθρώπους με χαρά και ενοχές ταυτόχρονα και έπρεπε να προετοιμαστώ γι' αυτά που θα μου συνέβαιναν στο μέλλον.

Τότε είπα ότι ένα από τα όνειρά μου ήταν να περάσω σαράντα μέρες στην έρημο.

Ο Ζ. βρήκε την ιδέα εξαιρετική. Μου πρότεινε να πάω στην έρημο Μοχάβη, στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Είχε εκεί έναν γνωστό που μπορούσε να με βοηθήσει να αποδεχτώ αυτό που αγαπώ: τη δουλειά μου.

Το αποτέλεσμα της εμπειρίας αυτής βρίσκεται στις *Βαλκυρίες*.

Τα γεγονότα που περιέχονται σε τούτο το βιβλίο συνέβησαν κατά το διάστημα από τις 5 Σεπτεμβρίου έως τις 17 Οκτωβρίου 1988.

Η σειρά ορισμένων από αυτά έχει αλλαχτεί, και σε δύο περιπτώσεις χρησιμοποίησα τη φαντασία μου για να μπορέσει

* Όσκαρ Ουάιλντ, *Η Μπαλάντα της Φυλακής του Ρήγγινγκ*, μτφ. Νίκος Χειλαδάκης, εκδ. Εκάτη, Αττική 1999. (Σ.τ.Μ.)

ο αναγνώστης να καταλάβει καλύτερα τα ζητήματα με τα οποία καταπιάνομαι. Ωστόσο, τα ουσιαστικά στοιχεία είναι πραγματικά.

Το γράμμα που αναφέρεται στο τέλος του βιβλίου έχει καταχωριστεί στο Μητρώο Τίτλων και Εγγράφων του Ρίο ντε Ζανέιρο, με αριθμό 478038.

PAULO COELHO

ΒΑΛΚΥΡΙΕΣ

ΟΔΗΓΟΥΣΕ ΣΧΕΔΟΝ ΕΞΙ ΩΡΕΣ. Για εκατοστή φορά, ρώτησε τη γυναίκα δίπλα του αν πήγαιναν καλά.

Εκείνη, για εκατοστή φορά, κοίταξε το χάρτη. Ναι, πήγαιναν καλά, παρόλο που όλα γύρω τους ήταν πράσινα και δίπλα τους έρεε ένας όμορφος ποταμός και παρόλο που υπήρχαν δέντρα δεξιά και αριστερά του δρόμου.

«Καλύτερα να σταματήσουμε σε ένα βενζινάδικο και να ρωτήσουμε», είπε εκείνη.

Συνέχισαν το δρόμο τους αμίλητοι, ακούγοντας παμπάλαια τραγούδια στο ραδιόφωνο. Η Κρις ήξερε ότι δε χρειαζόταν να σταματήσουν στο βενζινάδικο, γιατί βρίσκονταν στο σωστό δρόμο, παρά το γεγονός ότι το τοπίο γύρω τους έδειχνε το αντίθετο. Όμως ήξερε καλά τον άντρα της: ο Πάουλο ήταν αγχωμένος, δύσπιστος, νόμιζε ότι εκείνη δε διάβαζε καλά το χάρτη. Θα ηρεμούσε αν ρωτούσε κάποιον.

«Γιατί ήρθαμε εδώ;»

«Για να φέρω σε πέρας την αποστολή μου», της απάντησε.

«Περίεργη αποστολή», σχολίασε εκείνη.

Πολύ περίεργη, σκέφτηκε ο Πάουλο. Να μιλήσω με το φύλακα άγγελό μου.

«Θα μιλήσεις με τον άγγελό σου», είπε εκείνη μετά από λίγο. «Στο μεταξύ όμως, γιατί δε μιλάς και λίγο μαζί μου;»

Δεν της απάντησε. Είχε το μυαλό του στο δρόμο και μάλλον πίστευε ότι εκείνη είχε κάνει λάθος τη διαδρομή.

Δεν έχει νόημα να επιμείνω, σκέφτηκε εκείνη. Παρακάλεσε να βρουν σύντομα βενζινάδικο. Είχαν βγει στο δρόμο απευθείας από το αεροδρόμιο του Λος Άντζελες και ανησυχούσε μήπως ο Πάουλο παραήταν κουρασμένος και τον έπαιρνε ο ύπνος στο τιμόνι.

Και δεν έβρισκαν κι εκείνο το διασολεμένο μέρος.

Έπρεπε να είχα παντρευτεί μηχανικό, είπε μέσα της.

Δεν μπορούσε να το συνηθίσει αυτό το πράγμα, να τα παρατάει όλα ξαφνικά και να φεύγει προς αναζήτηση ιερών δρόμων, σπαθιών, συζητήσεων με αγγέλους, να κάνει ό,τι μπορεί για να βρει το δρόμο της μαγείας. Πάντα είχε τη μανία να τα παρατάει όλα, ακόμα και πριν συναντήσει τον Ζ.

Θυμήθηκε το πρώτο τους ραντεβού. Μετά την έξοδό τους, είχαν πέσει αμέσως στο κρεβάτι και μία εβδομάδα αργότερα εκείνη είχε κουβαλήσει το σχεδιαστήριό της στο διαμέρισμά του. Οι φίλοι τους έλεγαν ότι ο Πάουλο ήταν μάγος, και ένα βράδυ η Κρις είχε τηλεφωνήσει στον πάστορα της εκκλησίας της για να του ζητήσει να προσευχηθεί για εκείνη.

Τον πρώτο χρόνο ωστόσο ο Πάουλο δε μίλησε ούτε μία φορά για μαγεία. Εργαζόταν σε μια δισκογραφική εταιρεία κι αυτό ήταν όλο.

Τον επόμενο χρόνο, η ζωή τους δεν άλλαξε. Ο Πάουλο

παραιτήθηκε από τη δουλειά του και πήγε να δουλέψει σε μια άλλη δυσκογραφική.

Τον τρίτο χρόνο, ξαναπαραιτήθηκε (μα τι μανία να τα παρατάει όλα!) και αποφάσισε να γράψει σενάρια για τηλεοπτικές σειρές. Εκείνη το έβρισκε παράξενο που άλλαζε δουλειά κάθε χρόνο, όμως εκείνος έγραφε, έβγαζε λεφτά, ζούσαν καλά.

Μέχρι που, στα τέλη του τρίτου χρόνου, αποφάσισε, για μία ακόμα φορά, να φύγει από τη δουλειά του. Δεν έδωσε καμία εξήγηση. Το μόνο που είπε ήταν ότι είχε βαρεθεί αυτό που έκανε, ότι δεν είχε νόημα να παρατείνεται συνέχεια από τη μία δουλειά και να πηγαίνει στην άλλη. Έπρεπε να ανακαλύψει τι ήθελε να κάνει στη ζωή του. Είχαν μαζέψει λίγα χρήματα, οπότε αποφάσισαν να ταξιδέψουν.

Με αυτοκίνητο, ακριβώς όπως τώρα, σκέφτηκε η Κρις.

Είχαν γνωρίσει τον Ζ. στο Άμστερνταμ, εκεί που έπιναν τον καφέ τους στο ξενοδοχείο Μπράουερ και κοιτούσαν το κανάλι Σίγκελ. Ο Πάουλο χλόμιασε όταν τον είδε, αναστατώθηκε. Τελικά, μάζεψε το κουράγιο του και πήγε στο τραπέζι εκείνου του ψηλού ασπρομάλλη κοστουμαρισμένου κυρίου. Το ίδιο βράδυ, όταν έμειναν οι δυο τους, ο Πάουλο ήπιε ένα ολόκληρο μπουκάλι κρασί μόνος του. Μεθούσε εύκολα. Τότε μόνο της είπε ότι τα τελευταία επτά χρόνια είχε αφοσιωθεί στο να μάθει τη μαγεία (η Κρις βέβαια το ήξερε, της το είχαν πει οι φίλοι τους). Ωστόσο, για κάποιο λόγο—που δεν της τον εξήγησε, αν και εκείνη τον ρώτησε επανειλημμένως—, τα είχε παρατήσει.

«Πριν από δύο μήνες όμως είδα αυτό τον άντρα σε ένα όραμα, στο στρατόπεδο του Νταχάου», είπε για τον Ζ.

Η Κρις τη θυμόταν εκείνη τη μέρα. Ο Πάουλο είχε κλάψει πολύ, λέγοντας ότι είχε ακούσει κάποιον να τον φωνάζει, αλλά δεν ήξερε πώς να του απαντήσει.

«Πρέπει άραγε να ξαναγυρίσω στη μαγεία;» την είχε ρωτήσει.

«Ναι», του είχε πει εκείνη, χωρίς να είναι σίγουρη για την απάντησή της.

Από τότε που είχε συναντήσει τον Ζ., όλα είχαν αλλάξει. Είχαν αρχίσει τα τελετουργικά, οι ασκήσεις, οι πρακτικές. Μεγάλα ταξίδια με τον Ζ., που δεν είχαν πάντα συγκεκριμένη ημερομηνία επιστροφής. Ατέλειωτες συναντήσεις με παράξενους άντρες και με όμορφες γυναίκες, που όλοι τους είχαν μια έντονη αισθησιακή αύρα γύρω τους· προκλήσεις, δοκιμασίες, ατέλειωτες νύχτες χωρίς ύπνο και ατέλειωτα Σαββατοκύριακα χωρίς να βγαίνει από το σπίτι. Ο Πάουλο όμως ήταν πολύ πιο χαρούμενος. Είχε σταματήσει να παραιτείται συνέχεια. Ίδρυσαν μαζί ένα μικρό εκδοτικό οίκο και ο Πάουλο κατόρθωσε να πραγματοποιήσει ένα παλιό του όνειρο: να γράψει βιβλία.

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ, ΦΑΝΗΚΕ ΕΝΑ ΒΕΝΖΙΝΑΔΙΚΟ. Μια κοπέλα με ινδιάνικα χαρακτηριστικά βγήκε να τους εξυπηρετήσει. Οι δυο τους κατέβηκαν από το αυτοκίνητο για να ξεμουδιάσουν ενόσω η κοπέλα γέμιζε το ρεζερβουάρ.

Τώρα χαλάρωσε. Θα μου μιλήσει, έκρινε η Κρις.

«Ο Ζ. σου είπε να συναντηθείς με τον άγγελο εδώ;» τον ρώτησε προσεκτικά.

«Όχι», αποκρίθηκε μονολεκτικά.

Ωραία, μου απάντησε, σκέφτηκε εκείνη, κοιτάζοντας το πράσινο λαμπερό τοπίο γύρω της. Ο ήλιος είχε αρχίσει να βασιλεύει. Αν δεν είχε κοιτάξει το χάρτη τόσες φορές, θα αμφέβαλλε και η ίδια για το αν πήγαιναν καλά. Πρέπει να ήθελαν λιγότερο από δέκα χιλιόμετρα για να φτάσουν, και το τοπίο έμοιαζε να τους λέει ότι βρίσκονταν ακόμα πολύ, πάρα πολύ μακριά.

«Ο Ζ. δε μου είπε να έρθω εδώ», συνέχισε ο Πάουλο. «Όπου και να πήγαινα, το ίδιο θα ήταν. Εδώ όμως έχω κάποιον γνωστό, κατάλαβες;»

Φυσικά και καταλάβαινε. Παντού είχε γνωστούς ο Πάουλο. Αναφερόταν σε αυτούς ως μέλη της Παράδοσης. Εκείνη όμως στο ημερολόγιό της τα ονόμαζε όλα αυτά «Συνωμοσία». Υπήρχαν πολύ περισσότεροι μάγοι από ό,τι πίστευε ο κόσμος.

«Κάποιον που μιλά με τους αγγέλους;»

«Δεν είμαι σίγουρος. Ο Ζ. μια φορά αναφέρθηκε, πολύ επιδερμικά, σε ένα δάσκαλο της Παράδοσης που ζει εδώ και που ξέρει να μιλά με τους αγγέλους. Ίσως, πάλι, να πρόκειται απλώς περί φήμης».

Μπορεί να μιλούσε σοβαρά. Η Κρις όμως ήξερε ότι ήταν εξίσου πιθανό να είχε διαλέξει ένα μέρος στην τύχη, ένα από τα πολλά στα οποία είχε «γνωστούς». Ένα μέρος μακριά από την καθημερινότητα, στο οποίο θα μπορούσε να συγκεντρωθεί καλύτερα στο Ασυνήθιστο.

«Και πώς θα τα καταφέρεις να μιλήσεις με τον άγγελό σου;»

«Δεν ξέρω».

Τι παράξενος τρόπος να ζει κανείς τη ζωή του, συλλογίστηκε η Κρις. Ακολούθησε με το βλέμμα τον άντρα της, που κατευθυνόταν προς την κοπέλα με τα ινδιάνικα χαρακτηριστικά για να την πληρώσει. Ήξερε μόνο ότι έπρεπε να μιλήσει με αγγέλους κι αυτό ήταν όλο! Είχε παρατήρει τις δουλειές του στη μέση, είχε πάρει το αεροπλάνο, είχε κάνει ένα ταξίδι δώδεκα ωρών ως το Λος Άντζελες, είχε οδηγήσει άλλες έξι μέχρι το βενζινάδικο όπου βρίσκονταν τώρα, είχε οπλιστεί με αρκετή υπομονή για να μείνει εκεί σαράντα μέρες, κι όλα αυτά για να μιλήσει, ή μάλλον για να προσπαθήσει να μιλήσει, με το φύλακα άγγελό του!

Της γέλασε κι εκείνη του αντιγέλασε. Δεν ήταν και τόσο κακός τελικά. Είχαν τα καθημερινά τους τρεξίματα, είχαν να πληρώσουν λογαριασμούς, να εξαργυρώσουν επιταγές,

να πάνε επισκέψεις για κοινωνικούς λόγους, να αντιμετωπίσουν δυσκολίες.

Ωστόσο, πίστευαν ακόμα σε αγγέλους.

«Θα τα καταφέρουμε», του είπε.

«Σ' ευχαριστώ για τον πληθυντικό», της απάντησε. «Όμως εδώ ο μάγος είμαι εγώ».

Η κοπέλα στο βενζινάδικο τους είπε ότι πήγαιναν καλά. Οδήγησαν άλλα δέκα λεπτά, αυτή τη φορά με το ραδιόφωνο κλειστό. Υπήρχε μια ανηφόρα που τους είχε φανεί μικρή, αλλά μόνο όταν έφτασαν στην κορυφή και είδαν το τοπίο να ανοίγεται μπροστά τους κατάλαβαν πόσο ψηλά βρίσκονταν. Όλες εκείνες τις έξι ώρες ανέβαιναν σιγά σιγά προς τα πάνω χωρίς να το έχουν καταλάβει.

Είχαν φτάσει όμως.

Εκείνος πάρκαρα το αυτοκίνητο στην άκρη του δρόμου και έσβησε τη μηχανή. Εκείνη κοίταξε άλλη μια φορά πίσω τους, για να βεβαιωθεί ότι δεν τη γελούσαν τα μάτια της. Ναι, έβλεπε πράσινα δέντρα, φυτά, βλάστηση.

Και μπροστά της, στον ορίζοντα, ανοιγόταν η Μοχάβη. Η τεράστια έρημος που εκτεινόταν σε τέσσερις Πολιτείες της Αμερικής, που έφτανε ως το Μεξικό, η έρημος την οποία είχε δει τόσες και τόσες φορές σε γονέστερν όταν ήταν μικρή, η έρημος που είχε μέρη με παράξενα ονόματα, όπως Λεκάνη του Ουράνιου Τόξου ή Κοιλάδα του Θανάτου.

Είναι ροζ, σκέφτηκε η Κρις. Δεν είπε τίποτα όμως. Εκείνος είχε το βλέμμα του καρφωμένο στην απέραντη έκταση μπροστά τους, προσπαθώντας ίσως να ανακαλύψει πού κατοικούσαν οι άγγελοι.